

תת"ע 6905/12/14 - מדינת ישראל נגד ח'ד'ר אבו עייאש

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 6905-12-14 מדינת ישראל נ' אבו עייאש
תיק חיצוני: 41110222654

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	ח'ד'ר אבו עייאש

החלטה

בפני בקשת הנאשם לביטול פסק דין שניתן בהיעדרו ביום 19.1.15.

הנאשם קבל דוח מסוג ברירת משפט המייחס לו עבירה של שימוש בטלפון נייד תוך כדי נסיעה בניגוד לתקנה 28(ב) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961. הנאשם בקש להישפט ולטענת המאשימה הוזמן כדין אך לא התייצב.

בגזר הדין שניתן ביום 19.1.15 הושת על הנאשם קנס בסך 1,500 ₪.

לטענת ב"כ הנאשם הוא לא קבל הזמנה לדיון מאת המאשימה.

על פי בדיקת הנאשם אשר צורפה לבקשה אין באתר דואר ישראל נתונים בקשר לדבר הדואר שמספרו RR001827835H4.

לטענת המאשימה ההזמנה נשלחה לנאשם ביום 6.11.14, אך היא לא צירפה ראיה לכך. עוד טענה כי בהעדר תצהיר אין לקבל הבקשה. בנוסף טענה כי העונש שהושת על הנאשם ראוי ואין אינדיקציה שיגרם לו עיוות דין.

דין

נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין שניתן בהעדר ואולם יהיה עליו להוכיח אחד משני התנאים החלופיים: היתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש למנוע עיוות דין, וראו ברע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל, לא פורסם (מיום 29.12.09):

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ודינו ייגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982."

אי ההתייצבות

ב"כ הנאשם טען כי לא התייצב כיוון שלא הודע לו על מועד הדיון בעוד המאשימה טענה כי שלחה לו הזמנה לדיון.

באשר לנטל ההוכחה בדבר משלוח ההזמנה לדיון, קובעת תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239 לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן."

דהיינו אם הוכיחה המאשימה, כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל הנאשם מוטל הנטל להפריך את החזקה.

נקבע בפסיקה, כי כדי להוכיח שההודעה נשלחה בדואר רשום כדין על המאשימה לעשות כן באמצעות אישור מסירה הממולא כדין. וכדברי כב' השופטת איראלי בפס"ד אבו סביה:

"אין במסמך זה, לטעמי, כדי להוות ראיה מספקת לשם החלטה של חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א לתקנות. בעניין זה הריני מקבלת את טענת ב"כ הנאשמת, לפיה "אישור המסירה" עליו נסמכת המאשימה, חסר פרטים מהותיים שבהעדרם, אין לבסס עליו את חזקת המסירה. עובד רשות הדואר ציין רק את שמו "עבד" ואת התאריך "23.4.08" וסימן איקס לצד המילים "לא נדרש". הוא לאפרט, במקום המתאים לכך במסמך, כיצד פעל באותו תאריך - האם ביקר בכתובתה של הנאשמת? האם איש לא נמצא במען? האם השאיר לה הודעה בביתה והפנה את דבר הדואר למסירה ביחידת הדואר? לא ניתן ללמוד מן האישור האם בכלל נערך ביקור בביתה של הנאשמת, שמא היא הוזמנה לסור ליחידת הדואר ולא הגיעה. כמו כן, עובד הדואר כלל לא ציין את פרטיו המלאים על גבי האישור, לרבות שם משפחתו,

ולא חתם על האישור כנדרש."

במקרה דנן כלל לא הוצג אישור מסירה, ומשכך אני קובעת כי המאשימה לא עמדה בנטל להוכיח כי ההזמנה נשלחה כדין.

בנסיבות אלו אין כל טעם לעסוק בשאלת הגשת התצהיר שכן אין ויכוח כי הנאשם הגיש בקשה להישפט.

היות והתנאים לקבלת בקשה לביטול פסק דין הינן חלופיים אין צורך כי הנאשם יוכיח כי יש לו טענות הגנה טובה ודי שהוכיח שלא זומן כדין.

לפיכך אני מקבלת הבקשה ומורה על ביטול פסק הדין.

קובעת להקראה בפני ליום 25.5.16 בשעה 11:00.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י' שבט תשע"ו, 20 ינואר 2016, בהעדר הצדדים.